

Het Evangelie volgens Marcus valt met de deur in huis. Alles wat deze mens Marcus te zeggen wist over Jezus schreef hij op, beginnend bij het begin waar hij van gehoord had of misschien wel zelf bij was geweest. Hij vertelt over Jezus die er zomaar lijkt te zijn. Een volwassen man, een boodschapper van God. Zonder vleugels, maar met handen en voeten, een hart vol mededogen en een stem die roept.

Marcus vertelt over de wonderen van Jezus. Want waar Jezus ook was, in Galilea, in het noorden van Israël, daar gebeurde iets buitengewoons. Al snel wisten de mensen uit de regio hem te vinden. Hij was in de synagogen en hij leerde de anderen er nog meer dan ze al wisten over de Thora en de boeken van de profeten en andere geschriften. Hij zocht de zieken op of zij hem, en niet zelden genas hij hen. En dat in een tijd waarin ziekte vaak de inleiding was op de dood.

Jezus ging, vergezeld van het levende woord van God zijn Vader, Hij was een getuige van de kracht van schepping, hij stelde tekenen van bevrijding. Samen met zijn helpers en volgelingen trok hij door de regio. Wat was hij veel en wat deed hij veel. Het leek of niets hem belemmerde. Of het moest de noodzaak tot stilte en geSPRek met God zijn, waar wij vorige week van hoorden...

Maar er is nog iets anders wat hem in ieder geval in het begin van zijn werk inperkt. Hij wilde het een beetje 'low-key' houden. Eerst de mensen in de regio waar hij thuis was laten delen in het nieuws van de nabijheid van God.

Neen, het zóu mooi zijn, maar je hoefde de Thora en de andere boeken niet op je duimpje te kennen en alle 613 geboden letterlijk te volgen. Neen, het zóu mooi zijn, maar je hoefde niet zo goed als God te zijn om je een kind van hem te weten.

Ver van elkaar en toch dichtbij, zó mochten God en mens zich tot elkaar verhouden. Dát was het goede nieuws dat Jezus bracht, waarmee hij iets anders zei en voorleefde dan wat men gewend was. En dat zou niet iedereen bevallen... Dáarom wilde Jezus voorzichtig beginnen. En zoals we vandaag zien in het verhaal aan het begin van de vertellingen van Marcus, daarom zei hij tot de man met de aangetaste huid: "Dit gebeurt nu wel, ik genees jou in de naam van de Allerhoogste, maar hou het nieuws nog even klein...".

Dát lukt de man niet. De nare ziekte die hij aan zijn huid had gehad tót deze genezing door Jezus had de man onrein gemaakt, een buitenstaander tussen de mensen en hij had de tempel in Jeruzalem al die tijd

niet binnen gekund, misschien wel jarenlang. Hij is genezen, wat is hij gelukkig! Hij had Jezus erkend als boodschapper van God en Jezus hém als mens onder de mensen, kind van God. Hij was gelukkig, hij was blij en hij zou een offer gaan brengen in de tempel uit dankbaarheid. Maar hij kon niet stil blijven. Dit moesten anderen ook weten!

Waar het hart vol van is, loopt de mond van over...

De jonge theoloog Dietrich Bonhoeffer, zat in de jaren 1943-1945 in de gevangenis in Berlijn om zijn moreel verzet tegen het onrecht in het Duitsland van die tijd. Hij hield zich niet stil en hij betaalde daarvoor de uiterste prijs. Hij wist wat er ging gebeuren en toch weet hij zich dan dicht bij God en schrijft hij: "Gods woord is de bron van alle blijdschap en met die blijdschap vergezelt Hij wie van hem getuigt. Dát kan niemand ons, mij, afnemen." *

Jezus werd achtervolgd door de woorden van blije, gelukkige mensen, en ze zouden ook vóór hem uit gaan. En de woorden zouden ook dáár worden gehoord waar mensen er niet blij van werden, maar bang en boos en gevaarlijk.

Toch ging hij door. En geluk en blijdschap en hoop vermenigvuldigde zich door héél Israël. Jezus werd een voorbeeld voor velen, een getuige van God. En uiteindelijk nog méer dan dat.

Want Hij was en is de verlosser die God met mensen verbindt, die ons vergeving aanbiedt voor onze tekortkomingen, die in ons hart laat zingen wat de genade van God betekent, die ons troost en laat weten hoe wij in Gods handen veilig zijn, zonder verschil tussen aarde en hemel, hoe het leven eeuwig is.

Dit goede nieuws komt ook bij ons. Het wil iedere dag in ons hart aankomen als op onze deurmat een kaart voor Valentijnsdag.

En wij weten wie déze liefde gezonden heeft!

Amen.

Lezing: Marcus 1:39-45 / * "Bonhoeffer Brevier", Ten Have, 1985, blz. 79

14.02.21 Protestantse Gemeente Naarden - Grote Kerk Naarden, © ds. Véronique Lindenburg